

мисли, че царството е пропаднало, защото царетъ били горди и непочитали Бога. Въ църква отивали на конь и нафора набождали съ копие (маждракъ).

Тъй или инъкъ, къмъ 1400-та година всички български земи вече били превзети и покорени отъ турцитъ. Много отъ градоветъ били съборени, изгорени и населението избито или прогонено. Голъмитъ села, както и всички селища покрай пжтищата, по които минавала турската войска, пострадали, селянитъ се разбѣгали по горитъ, защото еничаритъ имъ земали добитъка и храната.

Последнитъ дни на Търново

Падането на столицата Търново подъ турцитъ било най-страшното събитие. Ето какъ описва това събитие, ученикътъ на последния бълг. патриархъ Евтимий, Григорий Цамблакъ:

— Турцитъ бѣха минаваха нѣколко пжти презъ Тракия още презъ времето на Ивана Александра като наемници на гърцитъ. Тѣ налитаха на българското население по границата и видѣха, че земята е богата и плодородна, но безъ дружни защитници. И закроиха планове да превзематъ земята ни. Самъ Иванъ Александъръ още на животъ раздѣли държавата между синоветъ си. Раздѣленитъ царски синове не живѣеха добре, враждуваха помежду си отъ завистъ, и подготвяха провалата на отечеството си.

Презъ 1393 г. султанъ Баязидъ изпрати сина си Челеби съ войска и заповѣдъ да превземе Търново. Турскитъ орди свободно навлѣзоха въ Шишмановото царство, защото силитъ имъ бѣха несравнено по-голѣми отъ българскитъ.